

Arrest

nr. 97 971 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 september 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2007 dient eerste verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan op 8 augustus 2007.

1.2. Op 14 januari 2008 wordt eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 20 oktober 2008 wordt omgezet naar een F+ kaart .

1.3. Op 27 januari 2011 wordt eerste verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven uit hoofde van feiten van valsheid in geschrifte en het gebruik ervan voor het afsluiten van een schijnhuwelijk.

1.4. Op 12 september 2011 bevestigt het hof van beroep te Brussel deze uitspraak.

1.5. Op 9 januari 2012 wordt verzoeksters huwelijk met de Belgische onderdaan nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

1.6. Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Eerste verzoekende partij wordt hiervan in kennis gesteld op 12 september 2012.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S.C., Nationaliteit :Nepal (...)

Haar minderjarige kinderen S.Y. (...) en S.K. (...), beiden van Nepalese nationaliteit volgen de administratieve situatie van hun moeder.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht

De betrokkene huwde op 08.08.07 met de Belgische onderdaan H.R.D. Als een gevolg van dit huwelijk heeft zij op 14.08.2007 een aanvraag vestiging ingediend overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 14.01.2008 die werd omgezet naar een F+ kaart op 20.10.08.

Het Hof van Beroep te Brussel, heeft op 12.09.2011 bij vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 27.01.2011 bevestigd en heeft mevrouw hierbij correctioneel veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden en een geldboete wegens valsheid in geschriften en gebruik ervan (art 193,196,197,213,214 van het strafwetboek) en voor het afsluiten van een schijnhuwelijk (art 146bis burgerlijk wetboek). Het Hof stelt in haar arrest dat mevrouw zich schuldig gemaakt heeft aan “..hei laten opmaken en ondertekenen van een huwelijksakte door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand ts Leuven, terwijl de gegeven toestemming in hoofd van beklaagden niet gericht 'is op het bereiken van de bij het ondertekenen van de huwelijksakte norm aai te verwachten doelstelling, zijnde het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap,...” en “en door deze akte aan te wenden in de procedure tot verkrijging van verblijfsrecht in het Rijk en vervolgens op grond hiervan verblijfsdocumenten te verkrijgen...” en “Een huwelijk te hebben gesloten in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, te weten een huwelijk waarbij uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde..

Het is duidelijk dat de betrokkene onwettige middelen gebruikt heeft om beroep te kunnen doen op de Belgische procedures tot gezinshereniging. Zij had in werkelijkheid niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap met een Belgische onderdaan aan te gaan. Betrokkenes verblijfsrecht is het direct gevolg van intellectuele fraude en feiten van openbare orde. Als een gevolg wordt haar recht op vestiging ingetrokken. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede en derde verzoekende partij respectievelijk geboren zijn op 4 februari 2008 en 5 september 2009 en aldus minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep in eigen naam is ingesteld door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het beroep werd ingediend door de tweede en derde verzoekende partij, is derhalve gegrond.

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) Verzoekers kregen een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering van deze beslissing.

(...)

Dat verzoekers eerst en vooral het volgende wensen te benadrukken.

Verzoekster erkent het feit dat zij veroordeeld werd voor het aangaan van een schijnhuwelijk.

Zij heeft veel spijt van deze keuze en voelde zich genoodzaakt tot deze beslissing om de problemen in haar land van herkomst te ontvluchten.

Zij heeft toen geluisterd naar andere mensen die haar aangeraden hebben om het huwelijk aan te gaan.

Verzoekster is zich ervan bewust dat zij een foute keuze heeft gemaakt in haar verleden.

Dat ze wenst te benadrukken dat ze reeds gestraft werd voor haar fout, en haar straf reeds heeft uitgezeten. Men kan niet verwachten dat verzoekster tweemaal gestraft wordt voor dezelfde fouten. Dit is onredelijk!

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel !

Ä.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dat haar integratie ook blijkt uit de volgende elementen:

- Langdurig verblijf

- Verzoekster is in het bezit van een arbeidscontract

- Verzoekster heeft twee schoolgaande kinderen

- Verzoekster heeft een duurzame en stabiele relatie met de heer B.S., hij is de vader van haar kinderen en zij wonen al geruime tijd samen

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

*Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.
Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.
De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.
De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekers draagt de beslissing niet.
Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.
Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).
Dat de beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.
Dat, gelet op het voorgaande, verzoekers dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissing. (...)"*

3.2. Aangezien uit verzoeksters betoog blijkt dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad de opgeworpen schending van het motiveringsbeginsel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.3. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

3.4. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 27 januari 2011, dat bevestigd werd door het arrest van het hof van beroep van Brussel van 12 september 2011, waarbij verzoekster correctioneel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht maanden en een geldboete wegens valsheid in geschriften en het gebruik ervan voor het afsluiten van een schijnhuwelijk.

3.5. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster de feiten niet betwist. Zij betwist niet dat zij een verblijfsrecht verwierf in functie van haar huwelijk met een Belgische onderdaan en zij betwist evenmin dat dit later bestempeld werd als een schijnhuwelijk waarvoor ze correctioneel veroordeeld werd. Het gegeven dat verzoekster spijt zou hebben van de gepleegde fraude, wijzigt niets aan deze vaststellingen.

3.6. Waar verzoekster betoogt dat zij haar straf reeds heeft uitgezeten en niet kan verwacht worden dat ze tweemaal gestraft wordt voor dezelfde fout, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing op verblijfsrechtelijk vlak die volledig los staat van de strafvervolgning zodat hoe dan ook niet blijkt dat het "non bis in idem"-beginsel door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het adagium "non bis in idem" belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

3.7. Verzoekster stelt dat verweerder op grond van de feitelijke gegevens haar situatie niet correct heeft beoordeeld, daar hij geen rekening gehouden zou hebben met *"alle elementen in het dossier"*. Verzoekster betoogt hierbij dat *"uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is in België"*. De Raad wijst erop dat, daargelaten de vraag of *"uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is in België"* en welke bewijzen dit dan wel zijn, in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening moet houden met dergelijke elementen. Deze elementen kunnen eventueel het voorwerp uitmaken van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch dienen niet afgewogen te worden bij het treffen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf wegens fraude. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben of daaromtrent niet gemotiveerd te hebben.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Zij betoogt hierbij als volgt:

"(...) Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar hun land van herkomst bemoeilijken! Verzoekster woont al ettelijke jaren samen met de heer B.S., de vader van haar kinderen.

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht wordt terug naar Nepal te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoekers van mening zijn dat zij wel degelijk voldoen aan alle voorwaarden om geregulariseerd te zijn.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar partner! Bovendien mogen de kinderen niet gescheiden v/orden van hun vader!

Het is voor verzoekster en haar partner zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en achter te laten, zijn werk dient op te geven en alles wat hij hier net opgebouwd heeft !

Hij werkt en heeft een inkomen. Zij vallen dan ook niet ten laste van de staat!

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mijnheer te verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen.(...)"

3.9. Het begrip "familie- of gezinsleven" is volgens het Hof: "*essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties*" (cf. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 150). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonst dat zij "*al ettelijke jaren samen[woont] met de heer [B.S.], de vader van haar kinderen*". Dat de heer B.S. de vader is van verzoeksters kinderen blijkt uit de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift doch verzoekster toont niet aan dat zij en haar kinderen met B.S. een "*duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen*" zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster haar familiaal leven zelfs maar kenbaar gemaakt aan het bestuur. Het betreft dus niet meer dan gratuite beweringen die niet ondersteund worden door enig begin van bewijs.

3.10. Indien er toch van dient te worden uitgegaan dat verzoekster en haar kinderen met B.S. wel degelijk een familieleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.11. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Ook het instituut van het huwelijk en het beschermen ervan behoort tot de openbare orde.

3.12. Verzoekster die veroordeeld is wegens het aangaan van een schijnhuwelijk en die omzeggens geen details verstrekt aangaande haar "*duurzame en stabiele relatie*" met B.S., die blijkens het

administratief dossier voor bepaalde duur geregulariseerd werd op 18 september 2007 en dus nog niet lang op legale wijze in het Rijk verblijft, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan een voorgehouden gezinsleven in België verder te zetten met de vader van haar kinderen die slechts sedert september 2007 op legale wijze in België verblijft en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaat de verblijfsreglementering te doen naleven en het instituut van het huwelijk te beschermen.

3.13. Verzoekster poneert *“Het is voor verzoekster en haar partner zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen.”* maar verzoekster, die blijkens het administratief dossier slechts sedert 2005 in België verblijft, toont op geen enkele wijze aan dat het moeilijk is voor haar om dit vermeend gezinsleven voort te zetten in Nepal of in Bhutan dat blijkens het administratief dossier het land van herkomst van B.S. zou zijn. Ook al zou de heer B.S. in België een inkomen genieten, wordt niet aangetoond dat hij, aangezien hij slechts sedert september 2007 op legale wijze in het Rijk verblijft, zich niet opnieuw zou kunnen integreren in zijn land van herkomst.

3.14. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

3.15. Waar verzoekster een afweging in de bestreden beslissing verwacht van elementen inzake het voorgehouden gezinsleven dient de Raad op te merken dat zij bezwaarlijk die verwachting kan koesteren daar waar zij op geen enkel moment elementen van dit gezinsleven heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij.

3.16. Waar verzoekster ten slotte nog opmerkt, *“dat zij welk degelijk voldoen aan alle voorwaarden om geregulariseerd te zijn”* is het de Raad niet duidelijk op welke wijze dit betoog, dat niet uitgewerkt is, een schending van artikel 8 EVRM kan aantonen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.17. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 7 en 9 van het van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij betoogt hierbij als volgt:

“(…) De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

De partner van verzoeker is niet alleen de biologische vader van de kinderen, hij heeft ook steeds voor zijn kinderen gezorgd en heeft een emotionele band met hen opgebouwd. De ex- man van verzoekster is uit het huis getrokken, van zodra het eerste kind geboren was.

Dat de heer [B.S.] heeft steeds zijn verantwoordelijkheden opgenomen en heeft voor beide kinderen gezorgd, vanaf hun geboorte. Ook toen verzoekster in de gevangenis zat vanwege haar veroordeling waarvan sprake in de beslissing nam de partner van verzoeker alle zorgen voor de twee kinderen op zich.

De kinderen hebben een recht op een relatie met beide ouders, zij kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van hét kind,

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben hun band met hun vader te onderhouden, en dat het die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat het duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is! De heer [B.S.] heeft steeds voor zijn kinderen gezorgd en zorgt voor de broodnodige rust en structuur die de kinderen nodig hebben in hun leven.

Bovendien heeft de heer [B.S.] ook steeds financieel ingestaan voor de opvoeding van zijn kinderen. Men kan toch niet van verzoekster verwachten dat zij terugkeert naar Nepal en alleen instaat voor twee kleine kinderen?

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band met hun vader opbouwen, indien zij teruggestuurd worden naar Nepal en hun vader in België verblijft?

Bovendien volgen de kinderen steeds het meest gunstige verblijfsstatuut in dit geval het verblijfsstatuut van vader en hadden zij nooit mogen een uitwijzingsbevel krijgen.

Zij zijn officieel bij vader ingeschreven en er kan ook niet ontkend worden dat zij bezit van staat tav vader hebben..

Dat dit manifest strijdig is met de het verdrag en de wet om deze kinderen een bevel te geven om het Belgische grondgebied te verlaten.

Dat het eveneens niet redelijk is om te verwachten dat verzoeker mee reist naar Nepal, immers hij heeft zijn leven hier opgebouwd!

Hij heeft hier al zijn belangen.(...)"

3.18. Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, en of zij derhalve directe werking kunnen worden toegedicht, en daargelaten de vraag of verzoekster dit middel dienstig kan opwerpen nu het beroep onontvankelijk is voor wat betreft tweede en derde verzoekende partij en verzoekster niet optreedt in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij wel beweert dat de biologische vader van haar kinderen steeds voor zijn kinderen heeft gezorgd vanaf hun geboorte, met hen een emotionele band heeft opgebouwd en financieel heeft ingestaan voor hun opvoeding, kortom dat zij "bezit van staat t.a.v. vader hebben" maar dit wordt door geen enkel element aangetoond, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Voor het overige kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.13.

De schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag werd niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA